

נקום ובנינו

חשון תשפ"ד

ברוך דיין האמת

משפחת הקיבוץ הדתי משתתפת בצער ישיבת הקיבוץ הדתי במעלה גלבוע עם נפילתו של

סגן אריאל רייך הי"ד

בוגר הישיבה בקרב בעזה

שלום לכולם,

הטור השבועי נכתב מקיבוץ סעד בנגב המערבי, כאן בביתי, בשולחן העבודה שלי...

בחרתי להצטרף לחקלאי הביתי שלי שבא לעבוד בלולים (אל תשאלו מה הוא עושה שם... לא משהו משמח), ואני זוכה לכמה שעות בית יקרות במרחב המוכר אך שונה עד מאד. באתי להיות כאן בסעד ועלומים שהן כרגע נחשבות לשטח מלחמה. ההגדרה המתאימה ביותר למצבי הפרטי ואולי גם הקהילתי היום היא שהחיים חולקו ופוצלו. אנחנו נעים במחשבות בין הבית בקיבוץ הנטוע בשדות הנגב, לבין הקהילה הנמצאת על שפת ים המלח. כך גם חברי היקרים, חברי עלומים, הנעים במחשבות בין ביתם הפיזי לבין קהילתם הנמצאת בנתניה.

חיי הקהילה והבית שבנגב שזורים אלה באלה ומחוברים בחוט דק וחזק עד מאד, קשר בל יינתק. אלה שבנגב השומרים על הבית, על ענפי המשק, חושבים על חבריהם שבים המלח, ולהיפך. כולנו שותפים למעגל החיים שממשיך לנוע מסביבנו, תינוקות שנולדים, זקני הדור שהולכים לעולמים. כח החיים ממשיך וחזק מכולנו.

אינני מחדשת שהחוט המקשר הזה הוא חשוב, וניזון מחלקיו השונים, אך מה שמתבהר לי מאד בביקור הקצר הזה - הוא עוצמתו. זכיתי להפגש להיווכח במו עיני במאמצים הכבירים שעושה הקבוצה המחזיקה את המשק החקלאי והיישוב הפיזי, והבנתי שהם שואבים את כוחם וחיוניותם מהאמונה והתקווה כי גם אם מעט רחוק היום, האיחוד והחיבור בין הקבוצות בוא יבוא.

וישנו גם החוט המשולש, הקשר החזק שיש לו כיום גם ביטוי מעשי מאוד נוכח כיום, הקשר ללוחמים וללוחמות שמשרתים בצבא ומגינים כיום בגופם על ביתנו. האהבה, הגאווה וגם הדאגה לבנים ולבנות, לאחים ולאחיות, לבעלים ולנשים, לאבות ולאמהות, שאוחזים בנשק כדי שנוכל שוב לחזור לביתנו, גדולות מאוד וכיום משותפות לכל חלקי העם. מי יתן ונזכה לראות במהרה בתקומת הנגב ופריחתו, באחדות העם ובאהבת חינום. בתפילה מעומק הלב לשלום כולם.

מעט על הקורה בכמה ממוסדות הרוח של התנועה בימים אלו

ישיבת מעלה גלבוע

"כי הנה אויבך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש.. כי נועצו לב יחדיו עליך ברית יכרותו" (תהילים פג)

מתוך עננת הצער על נפילתו של סגן אריאל רייך, בוגר הישיבה, הלב והמוח טרודים בכאב ובדאגה על הסער שהומה סביבנו, אך עם זאת התובנה שהמלחמה היא גם על הרוח גוברת, ועם כל הקושי, קול התורה מהדהד שוב בהרי הגלבוע. מעת לעת נחלצים אנו ברצון לסיוע לחקלאים בעבודות הבוערות וזוכים לקדש חיינו בתורה ולטהרם בעבודה. שנים מרבני הישיבה, הרבנים גמליאל וקליימן נמצאים בדרום, ועשרות רבות של תלמידינו פזורים בחזיתות השונות. ליבנו, מחשבותינו ותפילותינו מלווים אותם באהבה וביראה, שה' ידבר שונואנו תחתיהם ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת ניצחון, ונזכה כולנו לשלום בחילינו ושלווה בארמנותינו.

==

מכינת רוח השדה

כמעט בוגרי המכינה נוטלים חלק פעיל במלחמה וכולנו מתפללים לשלומם. מידי יום צוות המכינה שולח אליהם קטע קטן של חיזוק ובעיקר לשמירה על קשרי הלב. רוב צוות המכינה הקבוע גויס ונותר צוות מצומצם מאד. למרות הכול, ההחלטה העקרונית הייתה שהמקום הנכון לבנים בימים אלה הוא דווקא במכינה. על מנת לעבור את האירועים האלה יחד, לתמוך אחד בשני ולהיות קצת יותר מנותקים מהמסכים. אבל בעיקר, המכינה נטלה על עצמה משימות לאומיות חיוניות: מפעל שמייצר כריכים לצה"ל בכמויות גדולות, מכבסה שמספקת ביגוד לבתי חולים, ניקינו מקלטים ביהוד, סייענו בהעברת מחלקות בבלינסון לאזורים ממוגנים, עסקנו רבות בחקלאות, ענף שנשאר ללא ידיים עובדות בתקופה קריטית של קטיף. קטפנו אבוקדו ורימונים ואספנו בטטות. במשימות אלה התגלה הכוח שלנו כקבוצה למלא משימות לאומיות באופן מעורר השראה. ימים קשים עוברים על עם ישראל, אנו בעיצומה של מלחמה שנכפית עלינו על ידי אויב אכזר ועם כל זאת אנו סמוכים ובטוחים שבס"ד ביחד ננצח.

==

מכינת צהלי

חלק מנשות הצוות הקבוע מגויסות בצו 8, וגם חלק מהמורים. מתוך הבנה שהמשימה הלאומית היום היא קודם כל סיוע בכל מקום אפשרי ולכן נכנסנו לשגרת חירום בה כל אחת משלושת הקבוצות מתנדבת מדי יום חצי יום לפחות, וביתר הזמן פועלות כקבוצה ולומדות. בתחילה פעלנו כמכינה אחת ויצאנו למשימות כמו ניקוי מקלטים בצפון, תפעול אירוח כ-150 חיילים במבנה שלנו ומבנה הרצוג הסמוך, וסיוע במועצה האזורית. בשבועיים האחרונים קבוצת הלל נמצאת בירושלים ומסייעת בהפעלת בית ספר וגן של מפוני העיר שדרות, וקבוצת צהר מתרכזת באזור המכינה ומתנדבת בקיבוץ עין צורים, בית הספר בקבוצת יבנה, חקלאות ועוד. שלוחת צהלי בקבוצת יבנה מסייעת לחקלאות בקטיף רימונים בצרעה וגם באריזת חבילות בארגון "לתת" בבית שמש. המבנה שלה משמש בינתיים חיילים בקיבוץ. בשבוע הבא כל הקבוצות חוזרות למקומן ואנחנו ממשיכות בשגרת החירום, במקומות נוספים.

==

מדרשת עין הנצי"ב

מרבית התלמידות שבו לעולם בית המדרש אשר עומד על שלושה דברים: על התורה - השיעורים מתקיימים על ידי נשות ואנשי הצוות שאינם במילואים ועל פי המתאפשר בביתן; על העבודה - ואיזוהי עבודה שבלב? אלו התפילות מרוממות הנפש. ועל גמילות חסדים - מערך התנדבות שמארגן על ידי התלמידות והצוות: בחקלאות, בסיוע למפונים, בתמיכה בקשישים, בעזרה לילדי מגויסים ועוד. האתגרים גדולים ועיקרם: השבת כל התלמידות ויצירת תחושה של רלוונטיות ומשמעות בעת הזאת. צוות המדרשה עסוק יום יום בקשרים מתמידים

עם בוגרותינו שבצבא. הצוות משתדל לחזק את רוחן של התלמידות והבוגרות ביחד וכל אחת לחוד מתוך לימוד תורה.

==

מדרשת רוני

מאז ערב יום הכיפורים, נפגשנו רק לליל לימוד במשואות, והחזרה למדרשה פשטה צורה מוכרת ולבשה צורה חדשה - בשבועיים הראשונים. למדנו במתכונת מצומצמת ומרחוק, ועיקר הזמן הוקדש ל "צא מן התיבה"; כל אחת פעלה לעזור למי שצריך בסביבה שלה (משפחה, קהילה, חמ"לים ועוד ועוד). בשבוע שעבר התחלנו את "זמן חורף" שלנו באופן שונה מאוד מכל מה שיכולנו לדמיין. אנחנו משלבות בימים האלה בין התנדבות בבקרים (בגני הילדים ובמועדון ילדי א-ג במשואות. בבית ליצ'ק בית סיעודי לקשישים ובבית הספר היסודי נועם בבני דרום), לבין לימוד, תפילה וגיבוש. למדרשה חזרו רוב התלמידות ולמרות שהימים מתישים במיוחד, ובמקביל לדאגה הכלל ישראלית, האווירה חזקה וטובה. אווירה של יחד. גם הרבנית זיוית ברלינר (ראש המדרשה) וגם הרבנית חגית פרל (ר"מית שנה א) גרות בנתיבות שבנגב המערבי, על כל המשתמע המשפחתי. חלק מהמלמדים אצלנו מגויסים, על כן כגיבוי משמעותי לצוות, הגיעה לסייע גם המדריכה שלנו בשנה שעברה פנינה לוי-סטיבנסון, שהייתה אמורה להתחיל שנה אקדמית, והיא אמרה "הנני" והתייצבה למשימה.

איחולי החלמה שלמה ומהירה לרב נערן אשחר משדמות מחולה

בברכת חזק ואמץ, שרה עברון וחברי המזכירות הפעילה